

Înseamnă cuvântul veșnic cu adevărat „veșnic”, și prin aceasta este veșnică „condamnarea veșnică”?

Împotriva învățaturii despre condamnarea veșnică s-au adus multe argumente. Ele sunt potrivite să-i facă să se clatine aceia care au cunoștințe puține despre Cuvântul lui Dumnezeu și să răstoarne credința unora.

Cu toate că eu m-am ocupat de mult timp cu această temă cu intenția să scriu detaliat despre ea, am considerat bine să prezint mai întâi acest studiu scurt, ca să slujesc sufletelor neconsolidate. Sunt persoane care cu cunoștințele lor de limbă greacă vor să strălucească înaintea acelor care nu înțeleg această limbă. Doresc fierbinte să pun pe inima cititorilor să nu aibă încredere în aceștia, mai ales că este ușor să faci impresie asupra cuiva prin cunoștința dobândită, deseori cu gândul ascuns de a înșela.

Fără îndoială este folositor să stăpânești limba greacă pentru un studiu mai bun al Noului Testament, deoarece acesta a fost scris inițial în această limbă. De asemenea este foarte rațional să discuți despre textul grecesc cu aceia care pot vorbi limba greacă, căci aceștia pot judeca cele discutate. Însă nicidecum nu este bine să prezinți texte din Scriptură în limba greacă acelor care nu înțeleg limba. Cum să poată înțelege aceștia din urmă locurile din Biblie pe baza citatelor pe care ei nu le înțeleg? Se afirmă de exemplu, că cuvântul „veșnic” în limba greacă nu ar însemna „veșnic”. O astfel de afirmație pare înțeleaptă, dar cine poate aprecia care este realitatea? În afară de aceasta am observat mereu că aceia care fac uz de limba greacă în cercul neștiutorilor de limbă greacă leagă cu aceasta o anumită viclenie.

Am mai constat că ei cu greaca lor nu sunt așa departe, de îndată ce sunt puși la probă de aceia care stăpânesc această limbă. Fără a avea pretenția de a fi foarte erudit, pot totuși spune că eu cunosc limba greacă și am studiat foarte amănunțit Noul Testament cu textul grecesc. Însă niciodată nu m-am lăsat ademenit să acord o cătuși de puțină încredere în afirmațiile pe care acei oameni le atribuie pe nedrept textului grecesc.

Dimpotrivă. Numai Duhul lui Dumnezeu este singurul conducător sigur cu privire la adevărurile de bază ale Scripturii, pentru fiecare om care nu dispune de erudiția numită, sub premisa că el este smerit față de Cuvântul lui Dumnezeu. O astfel de atitudine este mai folositoare decât încrederea de sine în cunoștința dobândită.

Deci: Afirmațiile Bibliei nu lasă nici cea mai mică îndoială pentru cel mai simplu credincios cu privire la tema numită la început. El știe: suferința păcătoșilor este veșnică.

Scriptura vorbește în privința aceasta cu cele mai mici amănunte. Recunoaștem că traducerile nu sunt desăvârșite și sunt lucrare omenească. Părerile și sentimentele fiecărui traducător ascund în ele pericolul să se strecoare ușor lipsuri. Cu toate acestea rămâne valabil, că textul traducerilor Bibliei general cunoscute corespunde învățaturii sănătoase. Credința, care ia naștere prin Cuvânt în credinciosul cel mai simplu, primește de la Dumnezeu Însuși

învățătură, cu toate că este posibil ca aici-colo textul original nu a fost tradus exact, așa cum ar fi de dorit.

Totuși: după câte știu, nu este nici un loc referitor la adevărurile de bază ale Sfintei Scripturi și cu care ne ocupăm aici, care să fi fost tradus așa fel, că prin aceasta sensul propriu-zis a fost denaturat. Pentru mine ca și pentru fiecare alt om simplu și care gândește corect este de mare importanță faptul că intenția lui Dumnezeu era să trezească convingerea în inima cititorului Bibliei, că partea celor răi este condamnarea veșnică. Eu deci sunt sigur, că Dumnezeu nu a avut nici intenția să trezească convingerea că prin această afirmație a spus neadevărul, și nici nu a vrut să îngrozească sufletele prin prezentări care nu corespund realității.

Doresc acum să prezint mai multe locuri din Scriptură, care fac afirmații clare cu privire la tema noastră. Mai înainte asigur din nou, că este convingerea mea fermă, că toate eforturile care urmăresc să submineze acest adevăr de bază al Bibliei, au fost nimicite (și eu m-am văzut constrâns, să cercetez exact multe locuri). Argumentele aduse sunt caracterizate prin lipsă de sinceritate, da, deseori ele revelează necredință, în orice caz ele sunt contradictorii și înșelătoare. În cele din urmă așa-zisele dovezi aduse răstoarnă alte adevăruri fundamentale. Dar se mai poate constata și că o cunoaștere sănătoasă a limbii greacă poate întări credința potrivit Scripturii a omului simplu. La sfârșitul expunerilor mele voi justifica încă o dată clar această afirmație.

Pe parcursul studiului voi cita un număr de locuri din Scriptură (unele din ele, dacă sunt studiate în sine însăși, ar putea să nu slujească ca dovezi ale subiectului studiat), pentru ca efectul urmărit de Duhul Sfânt să rezulte din plinătatea comunicărilor pe care El le-a făcut. Doresc să rog pe cititor, să acorde toată atenția acestor locuri. Unele combat cu toată claritatea învățătura că toți oamenii vor fi odată mântuiți, altele combat afirmația, că cei răi își vor avea sfârșitul în aceea că existența lor va înceta. Alte locuri ne arată cât de nebiblic este gândul despre un Dumnezeu „iubitor”. Această concepție conduce ca maiestatea și sfințenia lui Dumnezeu, care se mențin prin judecata asupra păcatului, să fie negate; ea conduce și la tăgăduirea faptului real, că niciodată nu a existat și nu va exista părtășie între lumină și întuneric. Astfel de gânduri sunt păcătoase și nebiblice. Alte locuri din Scriptură combat așa-numitele dovezi, care trebuie să confirme toate aceste rătăciră. Dacă cititorul atent ajunge să înțeleagă profund aceste locuri, atunci el va recunoaște clar rătăcirea. Unele din locurile citate arată clar învățătura Sfintei Scripturi, și anume că mânia lui Dumnezeu este o realitate și că partea necredincioșilor și a păcătoșilor răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu este chinul veșnic și suferința veșnică. În final vom vedea pe baza locurilor din Scriptură, că Cuvântul se adresează tuturor categoriilor de păcătoși – la cei care au păcătuit fără Lege, la cei care au păcătuit sub Lege, și la aceia care nu au crezut Evanghelia.

Voi cita locuri cu vorbire simbolică și locuri care tratează direct subiectul. Era intenția lui Dumnezeu, să dea atât imagini, care pot convinge, precum și afirmații clare și precise ca să excludă orice îndoială cu privire la învățătura pe care El voia s-o dea.

Acum urmează locurile din Scriptură:

Matei 3.10,12: [10] Și securea este deja înfiptă chiar la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face rod bun este **tăiat și aruncat în foc**. ... [12] Cel a cărui vânturătoare este în mâna Sa; și Își va curăța în întregime aria și Își va aduna grâul în grânar, iar pleava o va arde cu foc de nestins.

Matei 5.22,29,30: [22] dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va fi supus judecății; iar oricine va spune fratelui său „Raca”, va fi supus judecății sinedriului; iar oricine va spune: „nebunule”, **va fi supus focului gheenei**. ... [29] Iar dacă ochiul tău cel drept te face să te poticnești, scoate-l și aruncă-l de la tine; pentru că îți este de folos să piară unul din mădularele tale și să nu-ți **fie aruncat tot trupul în gheenă**. [30] Și, dacă mâna ta cea dreaptă te face să te poticnești, tai-o și arunc-o de la tine; pentru că îți este de folos să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți **fie aruncat tot trupul în gheenă**.

Matei 6.15: dar dacă nu ierțați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru **nu vă va ierta greșelile voastre**.

Matei 7.13,23: [13] Intrați pe poarta cea strâmtă! Pentru că lată este poarta și largă este calea **care duce la pieire** și mulți sunt cei care intră pe ea; ... [23] Și atunci le voi spune deschis: „**Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii!**”

Matei 10.33: Dar pe oricine Mă va tăgădui înaintea oamenilor, pe acela **îl voi tăgădui și Eu înaintea Tatălui Meu** care este în ceruri.

În Matei 7.13,23; 10.33 este imposibil să se presupună că Hristos ar fi putut spune aceasta atât despre persoane mântuite și salvate, cât și pentru aceia care vor fi pedepsiți „un timp”.

Matei 8.12: ... iar fiii Împărăției vor fi aruncați în **întunericul cel mai din afară**; acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Matei 10.28,33: [28] Și nu vă temeți de cei careucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Acela care poate să omoare și sufletul și trupul **în gheenă**. ... [33] Dar oricine Mă va tăgădui înaintea oamenilor, pe acela **îl voi tăgădui și Eu înaintea Tatălui Meu** care este în ceruri.

Matei 11.22,24: [22] Dar vă spun că **mai ușor va fi pentru Tir și Sidon în ziua judecății decât pentru voi**. ... [24] Dar vă spun că **mai ușor va fi pentru pământul Sodomei în ziua judecății, decât pentru tine**.

Matei 12.31,32: [31] De aceea vă spun; orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului **nu va fi iertată oamenilor**. [32] Și oricui va rosti un cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar oricui va vorbi împotriva Duhului Sfânt, **nu i se va ierta nici în veacul acesta, nici în cel viitor**.

Matei 13.40-42,49,50: [40] Deci, după cum se adună neghina și se arde în foc, așa va fi la sfârșitul veacului. [41] Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor aduna din Împărăția

*Sa toate prilejurile de poticnire și pe cei care practică nelegiuirea [42] și îi va arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. ... [49] Așa va fi la sfârșitul veacului: îngerii vor ieși și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepți; [50] și îi va arunca în cuptorul de foc: **acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.***

Se spune, că în Matei 13.40 și 49 cuvântul, care este tradus frecvent prin „lumea” înseamnă de fapt „veac” sau „perioadă de timp” sau „un anumit timp”. Și eu cred, că aceasta este traducerea mai bună, dar aceasta nu schimbă cu nimic faptul că după aceasta urmează judecata anunțată.

Matei 18.8,9: [8] *Și, dacă mâna ta sau piciorul tău te fac să te poticnești, taie-le și aruncă-le de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având două mâini sau două picioare, să fii aruncat în focul etern.* [9] *Și, dacă ochiul tău te face să te poticnești, scoate-l și aruncă-l de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât, având doi ochi, să fii aruncat în gheena focului.*

Aici se vorbește despre „focul veșnic” sau „gheenă” în contrast cu „viața”. Cine merge într-un loc, acela nu va merge în alt loc. De altfel: niciuna din expresiile numite nu se poate înțelege așa fel ca ea să se aplice la o anumită perioadă de timp de fericire, precum se învață. „Viața” și „focul gheenei” sunt puse față în față.

Matei 22.13: *Atunci împăratul le-a spus slujitorilor: „ Legați-i picioarele și mâinile și luați-l și aruncați-l în întunericul cel mai de afară. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.*

Matei 23.33: *Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de judecata gheenei?*

Matei 25.46: *Și aceștia vor merge la pedeapsa eternă, iar cei drepți la viața eternă.*

Matei 26.24: *Fiul Omului Se duce, în adevăr, după cum este scris despre El; dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Mai bine ar fi fost pentru omul acela dacă nu s-ar fi născut.*

Aici în Matei 25.46 în limba greacă se folosește cuvântul „veșnic” atât cu privire la viață cât și cu privire la pedeapsă.

Marcu 3.29: *... dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va avea iertare în veci, ci este vinovat de un păcat veșnic.*

Marcu 8.36: *Pentru că, ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea, și și-ar pierde sufletul?*

Marcu 9.43-49: [43] *Și dacă mâna ta te face să te poticnești, taie-o; este mai bine pentru tine să intri în viață ciung, decât, având cele două mâini, să te duci în gheenă, în focul nestins, [44] unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. [45] Și dacă piciorul tău te*

face să te poticnești, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decât, având cele două picioare, să fii aruncat în gheenă, în focul nestins [46] unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. [47] Și dacă ochiul tău te face să te poticnești, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu cu un singur ochi, decât, având doi ochi, să fii aruncat în gheena focului, [48] unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. [49] Pentru că fiecare va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare.

Luca 12.4,5,9,10: [4] Dar vă spun vouă, prietenii Mei: Nu vă temeți de cei careucid trupul și, după aceasta, altceva nu mai pot face. [5] Vă voi arăta însă de cine să vă temeți: Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are autoritate să arunce în gheenă: da, vă spun, de El temeți-vă! ... [9] dar cine Mă va tăgădui înaintea oamenilor, va fi tăgăduit înaintea îngerilor lui Dumnezeu; [10] și oricine va spune un cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui care va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.

Luca 16.19-31: [19] „Și era un om bogat care se îmbrăca în purpură și în subțire, veselindu-se zilnic în lux. [20] Iar un om sărac, numit Lazăr, era pus la poarta lui, plin de răni, [21] și dorea mult să se sature cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; chiar și câinii veneau și-i lingeau rănilor. [22] Și a fost că săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. Și a murit și bogatul și a fost înmormântat. [23] Și, în Locuința morților, fiind în chinuri, ridicându-și ochii, i-a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui. [24] Și, strigând, a spus: „Părinte Avraame, ai milă de mine și trimite-l pe Lazăr ca să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, pentru că sunt chinuit în văpaia aceasta“. [25] Dar Avraam a spus: „Copile, adu-ți aminte că tu ți-ai primit deplin cele bune în timpul vieții tale și Lazăr, la fel, pe cele rele; iar acum, el este mângâiat aici și tu ești chinuit. [26] Și, pe lângă toate acestea, între noi și voi este întărită o prăpastie mare, astfel încât cei care vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi“. [27] Și el a spus: „Te rog atunci, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, [28] pentru că am cinci frați, ca să-i înștiințeze, ca să nu vină și ei în acest loc de chin“. [29] Dar Avraam i-a spus: „Au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei“. [30] Dar el a spus: „Nu, părinte Avraame, ci, dacă va merge la ei cineva dintre cei morți, se vor pocăi“. [31] Și el i-a spus: „Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convinși nici dacă ar învia cineva dintre morți“.

Ioan 3.3,15,36: [3] Isus a răspuns și a zis: „Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... [15] pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă. ... [36] Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

Ioan 5.29: ... și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecării.

În legătură cu acest ultim loc se spune pe drept, că aici trebuie tradus cu „judecată” și nu „condamnare”, așa cum parțial a avut loc. Însă aceasta este totuși pusă în contrast cu „posedarea vieții”. Cu privire la judecată este valabil că prin aceasta „nici un suflet viu nu va fi îndreptățit”. Această judecată va avea loc la sfârșitul tuturor lucrurilor.

Ioan 6.53: Isus deci le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu mâncați carnea Fiului Omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă.

Ioan 8.24: *V-am spus deci că veți muri în păcatele voastre; pentru că, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.*

Faptele Apostolilor 1.25: *... ca să primească sorțul acestei slujbe și al apostoliei de la care Iuda s-a abătut, ca să meargă la locul lui.*

Romani 1.18: *Pentru că mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei neevlavii și nedreptăți a oamenilor, care înăbușă adevărul în nedreptate.*

Romani 2.5-16: [5] *Dar, după împietrirea ta și după inima ta nepocăită, îți aduni mânie, pentru ziua de mânie și de descoperire a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, [6] care va răsplăti fiecăruia după lucrările lui: [7] celor care, prin stăruință în lucrare bună, caută glorie și onoare și neputrezire: [8] viață eternă; dar celor care sunt certăreți și nu se supun adevărului, ci ascultă de nedreptate: **mânie și indignare**; [9] necaz și strâmtorare peste orice suflet de om care lucrează răul, și al iudeului, întâi, și al grecului; [10] dar glorie și onoare și pace oricui face binele, și iudeului, întâi, și grecului; [11] pentru că înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului. [12] Pentru că toți câți au păcătuit fără lege vor și pieri fără lege; [13] și toți câți au păcătuit sub lege vor fi judecați prin lege (pentru că nu cei care aud legea sunt drepti înaintea lui Dumnezeu, ci cei care împlinesc legea vor fi îndreptățiți. [14] Deoarece, când națiunile, care nu au lege, practică din fire cele ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt lor înșiși lege, [15] ca unii care arată lucrarea legii scrisă în inimile lor, conștiința lor mărturisind și gândurile lor acuzându-se sau apărându-se între ele), [16] în ziua când Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor, după Evanghelia mea, prin Isus Hristos.*

Romani 9.22: *Și ce să spunem dacă Dumnezeu, voind să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a îngăduit cu multă îndelungă-răbdare niște vase ale mâniei, **pregătite pentru distrugere**;*

Romani 9.22 arată că Dumnezeu voiește „să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea”. Dumnezeu este dragoste, dar El este Dumnezeu; și drepturile maiestății Sale trebuie respectate împotriva oricărei împotriviri și oricărui păcat.

Marcu 16.16: *Cine va crede și va fi botezat va fi mântuit; și cine nu va crede **va fi condamnat**.*

1 Corinteni 1.18: *Deoarece cuvântul crucii este nebulie **pentru cei care pier**; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.*

1 Corinteni 3.15: *Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc.*

Filipeni 1.28: *... neînfricoșați în nimic de adversari: **ceea ce pentru ei este o dovadă de piere**, iar pentru voi de mântuire, și aceasta de la Dumnezeu.*

Filipeni 3.18,19: ... pentru că mulți, despre care v-am spus deseori și spun și acum plângând, umblă ca vrăjmașii crucii lui Hristos, [19] **al căror sfârșit este pieirea**, al căror Dumnezeu este pântecul, și gloria le este în rușinea lor, care gândesc cele pământești.

2 Tesaloniceni 1-8-10: [8]... **într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos;** [9] care vor suferi pedeapsă, **pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale**, [10] când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut (pentru că mărturia noastră față de voi a fost crezută).

2 Tesaloniceni 2.10-12: [10]... și în orice amăgire a nedreptății pentru **cei care pier**, pentru că ei n-au primit dragostea pentru adevăr, ca să fie mântuiți. [11] Și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, [12] **ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul**, ci au găsit plăcere în nedreptate.

1 Timotei 6.9: Dar cei care vor să fie bogați cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebune și vătămătoare, care îi afundă pe oameni în **ruină și în pieire**.

Evrei 6.4-6: [4] Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, [5] și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, [6] **și au căzut, să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocuri**.

Evrei 10.4,26-31: [4] Pentru că este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele. [26] Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, **nu mai rămâne jertfă pentru păcate**, [27] **ci o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți**. [28] Cine a disprețuit legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori; [29] **de cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului?** [30] Pentru că-L știm pe Cel care a spus: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», zice Domnul!“, și din nou: „Domnul va judeca pe poporul Său“. [31] **Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!**

Iacov 5.20: ... să știe că cel care-l întoarce pe un păcătos din rătăcirea căii lui **va mântui un suflet din moarte și va acoperi o mulțime de păcate**.

2 Petru 2.9,17,21: [9] Domnul știe să-i salveze din încercare pe cei evlavioși și să-i păstreze pe **cei nedrepti pentru o zi a judecății**, ... [17] Aceștia sunt fântâni fără apă și nori duși de furtună, cărora le este păstrată negura întunericului [pentru totdeauna]. [21] Pentru că ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă dată lor.

2 Petru 3.7: Dar cerurile și pământul de acum sunt păstrate prin Cuvântul Său, pentru foc, **ținute pentru o zi a judecății și a pieirii oamenilor neevlavioși**.

1 Ioan 5.12: Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu **n-are viața**.

Iuda 13: ... valuri înfuriate ale mării, spumegându-și rușinile lor, stele rătăcitoare **cărora le este păstrată negura întunericului pentru eternitate**.

Apocalipsa 14.9-11: [9] Și un alt înger, al treilea, le-a urmat, spunând cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește un semn pe fruntea sa sau pe mâna sa, [10] va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este pregătit neamestecat în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. [11] Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte, cei care se închină fiarei și chipului ei și cine primește semnul numelui ei.

Apocalipsa 20.10-15: [10] Și diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde sunt și fiara și falsul profet; și vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor. [11] Și am văzut un mare tron alb, și pe Cel care ședea pe el, dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. [12] Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor. [13] Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor. [14] Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. [15] Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.

Apocalipsa 21.5-8: [5] Și Cel care ședea pe tron a spus: „Iată, Eu fac toate noi“. Și a spus: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate“. [6] Și mi-a spus: „S-a împlinit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată. [7] Cel care învinge va moșteni acestea. Și Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu. [8] Dar cât despre fricoși și necredincioși și păcătoși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, **partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte**“.

În 1 Corinteni 1.18 precum și în Marcu 16.16 găsim contrastul a două stări. Sunt din aceia care merg în pierzare și sunt condamnați, și sunt din aceia care vor fi mântuiți. Chiar și pentru cel mai simplu cititor nu este greu să deducă din aceste locuri că primii nu pot fi mântuiți. Unii vor fi mântuiți și ceilalți merg la pierzare deoarece au respins crucea lui Hristos.

Aceste multe locuri ne arată foarte clar: pe de o parte mânia lui Dumnezeu este păstrată pentru orice nelegiuire, pe de altă parte dragostea Sa a fost revelată în Hristos. Nu este deloc greu de înțeles că urmarea inevitabilă a disprețuirii unei astfel de dragoste și a neascultării de Evanghelie trebuie să fie osânda. La aceia care stau sub mânia lui Dumnezeu, „viermele lor nu va muri și focul nu se va stinge”. Niciodată ei nu vor putea avea parte de iertare. Ei nu sunt mântuiți, ci pierduți și vor fi chinuiți din veșnicie în veșnicie în iazul care arde cu foc și pucioasă. Deoarece ei au disprețuit jertfa de pe Golgota, pentru păcatele lor nu mai este o altă jertfă. Oamenii caută să ocolească aceste mărturii clare, aducând împotriva lor ideile lor și împingând pe prim plan cunoștințele lor de limbă greacă.

S-au dezvoltat două sisteme prin care se încearcă să se dea la o parte aceste locuri din Scriptură demne de încredere. Unul spune, că toți vor fi mântuiți cândva, toți, inclusiv diavolul, la care unii oameni ai acestei aberații nu iubesc să se explice destul de clar pe ei

înșiși cu privire la gândurile lor. După alții, sufletul nicidecum nu este nemuritor. Cei răi, așa se învață, nu vor fi mântuiți și cu timpul vor fi mistuiți de focul iadului.

Însă aceste două sisteme se distrug reciproc. Cel de-al doilea este răspândit în mod deosebit în Anglia, primul fiind în alte țări. Aceia, care sprijină sistemul al doilea, spun despre primul sistem că ar fi monstruos și contrar Scripturii. Ei se referă în primul rând la acele locuri care spun că vor fi oameni condamnați și din aceia care vor fi mântuiți. După aceea îndreaptă atenția spre o mulțime de locuri din Scriptură care vorbesc că „sufletul și trupul va fi nimic în iad” sau care conțin expresii asemănătoare. Ei mai spun și următoarele: dacă toți vor fi mântuiți, totuși sunt unii fără împăcare și fără naștere din nou, sunt din aceia care au lepădat una și au disprețuit alta și de aceea pentru ei „nu mai este nici o jertfă pentru păcate”. Realmente nu pare să fie ceva mai clar decât aceasta. Cu privire la diavol și îngerii lui se comportă la fel, căci dacă se au astfel de păreri și se vrea să fie consecvent, trebuie să se spună și despre diavol și îngerii lui că vor fi mântuiți. În final se mai spune, că Dumnezeu va fi totul în toți, și pentru că El este dragoste, El nu poate lăsa suferința să continue veșnic. Dacă ar fi așa, atunci chiar și demonii vor fi salvați. Însă ei nu au nici un Hristos, nici un mântuitor, așa că dacă eu aș aplica această învățătură la un om, că el ar putea fi mântuit fără Domnul Isus, nu i-aș spune adevărul, căci conform acestei învățături oamenii pot fi mântuiți și fără El. Aceasta înseamnă deci, că întreaga Evanghelie este total dată peste cap în toate afirmațiile ei.

Pentru orice om sincer este însă realmente clar, că dacă Biblia spune: „Cine crede va fi mântuit, cine nu crede va fi osândit”, aceasta nu poate însemna că „cel care nu crede” va fi totuși mântuit ca și cel „care crede”, chiar dacă se face limitarea că acesta trebuie să sufere un timp pedeapsa. Toate acestea sunt învățătura primei grupe numite mai înainte, a celor care susțin împăcarea generală, așa cum sunt numiți. Și dacă Biblia spune că oricine care crede în El nu pierde, ci are viața veșnică (Ioan 3.16), prin aceasta este exprimat suficient de clar, că aceasta nu poate însemna că și aceia care nu au crezut, vor avea viața veșnică și nu se vor pierde. Dacă stă scris: „Sfârșitul lor este pierzarea”, este pe deplin clar, că aceasta nu poate însemna că sfârșitul lor este la fel de fericit ca și al celorlalți, chiar dacă această fericire va fi obținută puțin mai târziu. Dacă stă scris și: „Nu li se va ierta”, cu siguranță aceasta nu înseamnă că aceștia vor primi totuși cândva iertarea. Cu toate că se spune: „Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge”, unii doresc totuși să învețe, că se va ieși nevătămat din aceasta, ca să intre în glorie, împreună cu aceia care vor fi mântuiți.

Dumnezeu a spus: „Aceștia vor merge în chinul veșnic, iar cei drepti în viața veșnică”. Cum se poate crede în privința aceasta că aceste cuvinte ar însemna că ei, cei care sunt condamnați, ar fi în chinuri numai un timp scurt și vor avea sau vor primi viața veșnică, ca ceilalți? Viața veșnică și suferința veșnică – deci ambele sunt veșnice – sunt expresii concordante și cuvântul „veșnic” are în ambele cazuri același înțeles. Se mai predică și că „veșnic” nu ar însemna în ambele cazuri veșnic. Dar cine poate crede, că „viața veșnică” nu ar fi același lucru cu viața din veșnicie în veșnicie? Dacă durata ei veșnică ar fi dedusă numai din cuvântul „viață” (căci ea este viața lui Hristos), pentru ce adăugarea cuvântului „veșnic”? Chiar și celui mai simplu cititor îi va fi greu să creadă, că cuvântul „veșnic” – și aceasta este frecvent predicat – ar fi o adăugare, ca să delimiteze viața la veacul viitor, exact spus, la Împărăția de o mie de ani. (Ei

sprijină această afirmație pe cunoștințele lor de „limba greacă”, la care mai trebuie adăugat ceva.)

Însă aceasta nu este altceva decât o concluzie falsă îngrozitoare; căci nouă ni se spune concret, că noi posedăm această viață deja acum și anume, înainte să vină Împărăția de o mie de ani. „Cine crede în Fiul are viața veșnică”. Deci s-a spus foarte clar, că suferința celor păcătoși are aceeași durată ca și viața celor mântuiți. În afară de aceasta stă scris, că durata ei este aceeași ca a vieții lui Dumnezeu. În Apocalipsa 4.10 se spune despre bătrâni, că ei „adoră pe Cel ce este viu în vecii vecilor”. În Apocalipsa 14.11 se spune: „Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor” (vezi Apocalipsa 20.10 și alte locuri).

Deci dacă se spune clar că suferința celor răi durează cât viața celor fericiți, da, cât viața lui Dumnezeu Însuși, atunci întreb: Ar fi putut Dumnezeu să arate mai clar celor în viață durata veșnică a acestor suferințe? Dumnezeu a spus cu privire la cei răi: „Viermele lor nu moare.” Ar fi putut El adăuga unor astfel de afirmații ceva mai convingător, ca să dea oamenilor o imagine clară despre suferința veșnică? Este bine să se țină seama de Apocalipsa 20.15. Acolo se spune că cei răi vor fi aruncați în iazul de foc. Aceasta se referă fără echivoc la timpul de *după* Împărăția de o mie de ani, când totul a ajuns la sfârșit și „Dumnezeu va fi totul în toate”.

Adepii celei de-a doua învățătură greșită au explicat, că s-a dovedit demult cât de absurdă și inconsistentă este prima învățătură. Și de aceea s-a ajuns la a doua. Conform acesteia, sufletul nicidecum nu este nemuritor; moartea înseamnă simplu încetarea existenței și drept urmare viața se găsește numai în Hristos. Aceasta conduce la gândul că cei răi vor înceta să existe, și anume fără să fie chinuiți un anumit timp și fără să primească pedeapsă, pentru ca apoi să fie mistuiți de focul gheenei; în cele din urmă – așa cum s-a spus – ei ar înceta să existe. Această învățătură este foarte răspândită în Anglia.

Dar chiar de la începutul apariției ei s-a arătat lipsa ei de soliditate. Dacă prin moarte se stinge existența – deci sufletul nu este nemuritor – și de partea cealaltă toți trăiesc numai în Hristos, cum este atunci posibil, ca cei răi să trăiască și după moarte, chiar dacă numai pentru a fi pedepsiți? De unde primesc ei această viață? Căci pentru a fi pedepsit, ei trebuie să aibă viață. Se citează versetul: „Cine are pe Fiul are viața, cine nu are pe Fiul nu are viața.” Dacă ultima propoziție trebuie să însemne textual, că cei răi au încetat să mai existe după moarte, atunci ei nu pot nici să aibă viață, ca să fie pedepsiți. Însă oricărui creștin adevărat îi este clar, că cuvântul „viață” din pasajul biblic de mai sus este folosit în sensul, că cei mântuiți vor trăi în fericire la Dumnezeu. Dimpotrivă, cuvintele „nu au viață” se referă la aceia care „au” viața naturală, dar sunt morți în păcatele și fărădelegile lor. Ei nu au viață divină, nu au binecuvântări din partea lui Dumnezeu, deoarece ei încă nu au murit față de păcat și nu trăiesc pentru Dumnezeu.

Pe de altă parte Biblia spune foarte clar și demn de încredere, că după moarte este mânie, chin, judecată și suferință pentru toți care nu au fost salvați. Dacă vrea să se nege aceasta, atunci ar trebui să se tăgăduiască toată mărturia lui Dumnezeu. Adevărul este mai degrabă, că există o viață după moarte, și moartea nicidecum nu înseamnă încetarea existenței, ci sfârșitul existenței cu privire la unirea sufletului cu trupul, așa cum ea este aici pe pământ. Biblia

spune foarte clar aceasta în epistola către Evrei 9.27: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Această judecată, care va lovi pe om, are loc după moarte. Ea este mânia lui Dumnezeu și lovește tot ce este pătruns de urmările păcatului. Este adevărat, că păcatul duce totdeauna la suferință. Însă departe este gândul, că moartea ar fi sfârșitul omului. Cuvântul lui Dumnezeu spune mai degrabă în adevăr și drept consecință logică, că efectele mâniei lui Dumnezeu se arată abia după moarte, și anume prin intermediul judecății. Rețineți bine: locul acesta nu se adresează în mod deosebit la aceia care au auzit despre Hristos, cu toate că fără îndoială aceștia s-au făcut vinovați în cea mai mare măsură și trebuie loviți „cu multe lovituri”. „Oamenilor le este rânduit ...”, și așa mai departe. Deci moartea și judecata sunt partea tuturor oamenilor, deoarece ei prin natura lor sunt păcătoși. În Evrei 9.27,28 găsim efectele morții Aceluia care a purtat păcatele multora și efectele morții asupra acelor care au fost mântuiți și în contrast cu aceasta, ce este rânduit oamenilor.

Biblia spune în continuare: „Nu vă temeți de cei careucid trupul și, după aceasta, altceva nu mai pot face. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are autoritate să arunce în gheenă” (Luca 12.4,5). Plata păcatului este moartea. Pasajul biblic citat spune însă că moartea, privită în ea însăși, este de mică importanță în comparație cu ceea ce „vine după aceea”. Anume, după aceea se va primi plata deplină a păcatului, atât pentru trup cât și pentru suflet, și anume în gheenă. Aceasta este de temut.

Aici mai trebuie observat, că nimic nu justifică gândul, că sufletul unui om moare odată cu trupul său. Așa se afirmă în mod fals de aceia care învață, că moartea reprezintă exclusiv plata păcatului. În privința aceasta se face referire la locul din Biblie: „Pentru că în ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit”. Amenințarea, pe care o conține această afirmație a lui Dumnezeu, ar prezenta dovada că omul nu ar fi creat nemuritor. (Alții la rândul lor învață, că omul ar fi fost de la început nemuritor; deci ei nu sunt în concordanță în învățătura lor.) Căci, așa spun ei, de ce atunci s-ar putea spune: „Tu vei muri”, dacă omul este nemuritor? În contrast cu aceasta, eu gândesc, că tocmai prin acest pasaj din Scriptură ne este dată o dovadă clară, că omul este nemuritor. Dacă eu aș spune unui copil: „Dacă faci aceasta sau aceea vei fi pedepsit”, atunci cu siguranță aceasta nu înseamnă că el va fi pedepsit în toate situațiile. La fel și cuvintele: „dacă mănânci, vei muri.” Ele arată clar: dacă omul va mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, urmarea va fi moartea. Tot așa prezintă și apostolul și spune: „După cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” Este evident, că moartea, care a pătruns, nu era sfârșitul existenței, căci „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Și repet: „Nu vă temeți de cei careucid trupul și, după aceasta, altceva nu mai pot face. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are autoritate să arunce în gheenă”.

Deci noi avem din partea lui Dumnezeu o descoperire demnă de încredere, care dă pe față afirmațiile contrare Scripturii ale învățătorilor falși și dovedește: moartea nu este numai plata păcatului, ci după moarte urmează judecata. Pentru a ieși din încurcătură, ei spun deci că moartea era plata păcatului pentru Adam, dar suferința ar fi plata păcatelor noastre proprii. Însă apostolul nu prezintă lucrurile în felul acesta. El spune: „și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit”, ceea ce înseamnă, că păcatul tuturor oamenilor

este legat de păcatul lui Adam și prin aceasta toți sunt supuși morții. Prin aceasta acei învățători sunt dovediți cine sunt.

Chiar dacă afirmația lor nu este dusă la cădere prin această explicație a apostolului, rămâne totuși să spunem: dacă păcatul lui Adam a atras după sine moartea urmașilor lui și dacă omul nu este nemuritor, așa cum învață ei, de unde primesc păcătoșii viață după moarte, în orice caz conform acestei învățături, dacă ei nu mai există? Căci păcatele lor nu le pot da viața. Se caută să ne învețe, că nu este nemurire, deoarece sentința de moarte ar fi fost rostită asupra omului și în afară de aceasta, în afară de Hristos nu este viață. Vedeți încotro conduc aceste expuneri de idei: păcătoșii au viață în Hristos, ca să fie pedeșiți pentru păcatele lor, dar această viață, pe care o au în Hristos, nu este viața veșnică. Dacă ar fi, atunci ei ar trebui să fie veșnic nefericiți, deoarece fericirea veșnică sau mântuirea nu este partea lor. În afară de aceasta, această viață, pe care ei o au în Hristos, pentru a fi pedeșiți, este destinată să fie mistuită prin mânia și judecata lui Dumnezeu. Dar pentru că această viață nu este în Hristos, o viață care vine de la El Însuși, moartea nu pune capăt existenței omului; moartea nicidecum nu are efectul, care în mod fals i se atribuie, cu un cuvânt: omul este o ființă nemuritoare.

Dar sunt și alte dovezi: Pentru ce era necesară moartea Domnului Isus? Unii învățători falși spun, că această moarte era foarte simplu moartea ca plată a păcatului, nimic mai mult. Dar „El Însuși a purtat păcatele noastre”. Deci dacă păcatele noastre, așa cum spun aceia, au atras după sine numai o anumită pedeapsă, atunci Hristos nu ar fi avut nevoie să înlăture mânia lui Dumnezeu, care trebuie să ne lovească ca păcătoși pierduți, ci numai de o suferință parțială. Dar în afară de aceasta ei spun că moartea lui Hristos pentru cei răi a îndepărtat moartea, pentru ca ei să poată fi pedeșiți. Deci El nu a purtat păcatele lor – rezultă clar aceasta -, deoarece ei mai trebuie pedeșiți pentru păcatele lor. Ei socotesc așa, că moartea lui Hristos era necesară, ca să mențină viața celor răi, pentru ca ei să poată fi pedeșiți și în cele din urmă nimiciti și că moartea lui Hristos era hotărâtă de Dumnezeu în acest scop.

Observați că acești învățători falși folosesc tot felul de expresii, numai aceea nu, despre „suferința veșnică”, de exemplu:

- Sfârșitul lor este pierzarea
- Ei nu vor vedea viața
- Lor nu li se va ierta
- Ei nu au viața în ei înșiși
- Hristos îi va tăgădui
- El niciodată nu i-a cunoscut
- ...

Cu ajutorul unor astfel de formulări se încearcă să se ocolească înțelesul adevărat al cuvântului „veșnic” din limba greacă și nu se iau în seamă locurile din Scriptură referitoare la aceasta. Ei pretind că cuvântul „veșnic” trebuie înțeles numai în legătură cu gloria Împărăției de o mie de ani care va veni. Eu cred în gloria timpului acela, dar repet, în greacă cuvântul „veșnic” nicidecum nu se înțelege în sensul fals afirmat de ei. Solicit pe fiecare, care cunoaște

limba greacă, să-mi arate măcar un singur loc din Scriptură, care ar putea avea acest înțeles. Cuvântul „veșnic” este folosit de 68 de ori în Noul Testament (și anume cuvânt grecesc), la care eu nu socotesc trei locuri din Scriptură, în care se referă la trecut; în nici un caz nu se poate dovedi, că acesta s-a folosit cu referire la Împărăția de o mie de ani. În multe cazuri este evident că „veșnic” înseamnă veșnic, celelalte locuri nu permit legătura cu Împărăția, chiar dacă se spune că trebuie aplicat la ea. Citez unele locuri clare cu privire la cele două puncte: Următoarele locuri arată fără echivoc înțelesul de „veșnic”:

- 2 Corinteni 4.18: „cele văzute sunt trecătoare, dar cele nevăzute sunt *eterne*.”
- 2 Corinteni 5.1: „o casă nefăcută de mâini, *eternă*, în ceruri.”
- 1 Timotei 6.16: „Lui fie onoare și putere *eternă*!”
- 1 Petru 5.10: „care v-a chemat la gloria Lui *eternă*”.
- Evrei 5.9: „a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii *eterne*”.
- Evrei 9.12: „după ce a obținut o răscumpărare *eternă*”
- Evrei 9.14: „care prin Duhul *etern* S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu”.

Aceste locuri arată clar, care este înțelesul propriu-zis al cuvântului „veșnic”, în contrast cu înțelesul temporal.

În continuare cititorul va constata, că și al doilea punct al învățaturii false, și anume acela că prin „veșnic” este vorba de Împărăția de o mie de ani, nicidecum nu corespunde învățaturii Bibliei. Căci expresia „viața veșnică” își găsește aplicarea la fel de des la viața în Hristos, pe care o posedăm deja aici pe pământ, precum și la viața care va fi partea noastră în lumea viitoare. Căci este vorba de viața din Dumnezeu, care realmente ne-a fost dată, deci de o realitate pentru timpul de acum cât și pentru veșnicie. Fără îndoială viața veșnică va fi pe deplin revelată abia în veșnicie, dar desigur noi o posedăm deja acum și la fel spune și Scriptura, așa că expresia nu desemnează o stare în Împărăție, cu toate că noi vom poseda atunci viața la fel cum ea este deja acum partea noastră.

Cuvântul tradus cu „veșnic” sau „pentru totdeauna” înseamnă uneori ceva care nu este veșnic, la care însă trebuie să se țină seama de context. Este folosit ca să exprime durata unei chestiuni, care se continuă permanent fără să fie întreruptă, cu toate că potrivit naturii sale chestiunea nu poate continua. Drept urmare el denumeste toată durata unei anumite perioade de timp – așa cum este viața unui om sau derularea completă a veacului acesta rău respectiv o perioadă de timp încheiată. Dar dacă este folosit în legătură cu tema cu care ne ocupăm, atunci nu este nici cea mai mică îndoială că înseamnă „veșnic”, ca pretutindeni acolo unde nu este folosit într-un context deosebit, care îngreșește înțelesul. Când însă pe de altă parte este tradus cu „veșnic” sau „pentru totdeauna”, niciodată nu înseamnă Împărăția de o mie de ani, așa cum se afirmă. Aș putea aduce alte argumente, care se sprijină pe folosirea cuvântului în greacă. Dar nu doresc să spun mai mult aici, căci trebuie să mă tem, să pun în încurcătură pe aceia care nu înțeleg această limbă. Cu toate acestea găsim într-un loc din Scriptură, care are legătură cu subiectul nostru, o dovadă clară că cuvântul „veșnic” nu se referă la Împărăția de o mie de ani. Locul acesta spune: „Plecați de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a

fost pregătit diavolului și îngerilor lui.” Așa cum pasajul spune, diavolul și îngerii lui nu vor fi acolo înainte de Împărăția de o mie de ani, așa că este imposibil ca cuvântul să poată însemna „Împărăția de o mie de ani”.

Ei insistă la cuvintele „a nimici” și „nimicire”. Însă noi am dovedit deja, că acestea nu trebuie nicidecum înțelese aici în sensul că existența lor ar fi stinsă, deoarece supraviețuirea lor nu ar dura mai puțin decât a celor fericiți, da, decât viața lui Dumnezeu Însuși. De altfel este clar, că în multe locuri cuvântul acesta nu are înțelesul care i se atribuie. Aceasta o arată chiar și titlul care a fost dat îngerului Adâncului: el este numit Apollyon, ceea ce înseamnă și nimicitor. Fără îndoială el nimicește o mulțime mare de oameni, însă el nu poate „nimici” în sensul arătat. Același cuvânt este folosit și în locul următor: „... prin care lumea de atunci, înecată de apă, a pierit”, și: „oile pierdute ale casei lui Israel”, și aceasta este expresia cea mai puternică, care se folosește.

Prin aceasta am adus câteva dovezi de încredere, care corespund învățaturii Scripturii și care au fost preluate din Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea am dat un răspuns la argumentele principale ale celor două sisteme, întemeiate pe rătăcirii. Un creștin atent va găsi, că atât unul cât și celălalt dăunează lucrării lui Hristos, precum și drepturilor și sfințeniei lui Dumnezeu. Deci omul moare realmente și el a respins pe Hristos și Duhul Sfânt – și pentru astfel de oameni nu mai este nici o jertfă pentru păcate – și dacă cu toate acestea ar trebui după aceea să fie mântuit, atunci nu ar fi necesar pentru noi să fim mântuiți printr-un astfel de mijloc. Dacă pe de altă parte numai moartea trupeză ar fi toată plata păcatului, atunci omul nu ar fi nemuritor. Prin aceasta suferințele Fiului lui Dumnezeu, părăsirea Lui de către Dumnezeu și simțirea nuietei mâniei lui Dumnezeu ar fi desconsiderate. Ele nu mai sunt atunci urmarea sfințeniei și maiestății lui Dumnezeu, care au trebuit menținute, ale unui Dumnezeu „ai cărui ochi sunt așa de curați, că nu pot să vadă răul”. Dacă s-ar merge după învățătorii falși, Hristos ar fi îndepărtat pentru o grupă de oameni numai o anumită pedeapsă temporară și ar fi pus-o peste alții numai un timp, căci fără El oamenii ar înceta să existe, asemenea unui cal sau unui câine. Deci El ar fi dat unora viața veșnică, altora viața pentru un timp, ca să fie nefericiți în ea. Eu gândesc că nu este nici măcar un singur creștin, care să nu vadă că Dumnezeu nu ne învață așa ceva. Biblia realmente nu ne oferă nici măcar un singur neînsemnat punct de reper, nici pentru una și nici pentru cealaltă învățătură. Se spune că în epistola către Coloseni stă scris: „Întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împace toate cu sine.” Însă aici este vorba numai de creația vizibilă, deci sunt exceptate creaturile, care sunt amintite în epistola către Filipeni și care sunt obligate să-și plece genunchii înaintea Lui. Ele sunt numite ca cei de sub pământ – mai exact spus, ca locuitorii ai gheenei. Însă aceștia nu sunt incluși în împăcare. Dacă se compară locul din epistola către Coloseni 1.19,20 cu Filipeni 2, se dovedește exact contrariul a ceea ce se afirmă.

Ca rezultat al cercetării noastre obținem două afirmații doctrinare ale Sfintei Scripturi, cu dimensiune mare:

1. Suferința veșnică ca urmare îngrozitoare a urii din inima omului față de Dumnezeu.
2. Fericirea veșnică, deci urmarea harului lui Dumnezeu liber și binecuvântat.

Atât unul cât și celălalt principiu trebuie păstrat neîngrădit potrivit mărturiei clare a Bibliei. Această mărturie, așa se poate spune în general, va fi crezută de acel creștin a cărui inimă este simplă.

Nu ar trebui să fie necunoscut, că judecata dreaptă, pe care Dumnezeu o face, și suferința, pe care El o dă, corespund dreptății Sale, „multe lovituri” sau „puține lovituri” (Luca 12.47,48). De asemenea trebuie să se țină seama și de faptul că este o diferență între aceia care se pierd fără să fi avut Legea, și aceia care sunt judecați prin Lege (cu toate că amândoi sunt excluși din prezența lui Dumnezeu și sunt supuși judecății, care va lovi pe împotrivorii Lui). De asemenea nu ar trebui să fie necunoscut faptul că Dumnezeu, care în harul Său liber a chemat pe mulți la glorie, știe când și cum să le dea un loc la dreapta Lui și la stânga Lui în Împărăția Sa, și anume așa „cum El a pregătit pentru fiecare”, deci prin faptul că El dă plata fiecăruia corespunzător faptelor lui. În privința aceasta nu este nici o diferență cu privire la partea lor comună, și anume, la Hristos în fericirea veșnică, da, să fie ca El.

Gândul referitor la suferința veșnică este realmente foarte serios. Dar pot spune, că studiul Bibliei referitor la această temă nu a lăsat în duhul meu nici măcar un singur gând neclar referitor la adevărul acestei învățături. Totodată studiul sistemelor doctrinare, care sunt contrare acestui adevăr, m-a convins pe deplin că ele sunt înșelătoare și superficiale, că ele nu pot fi nici inspirate de Duhul Sfânt, și nici nu corespund adevărului Cuvântului lui Dumnezeu și că un studiu rațional și detaliat al limbii greacă, la care ele se referă, fac de rușine afirmațiile lor.

Dacă sunteți încă în păcatele dumneavoastră, luați bine seama: gândiți probabil că sunteți îndreptățiți să judecați faptele lui Dumnezeu și sunteți competent să spuneți ce măsură de pedeapsă trebuie Dumnezeu să acorde pentru o anumită măsură de păcate. Părerea că El este dragoste și El ar fi obligat să acționeze corespunzător acesteia și drept urmare nu poate fi nici o suferință veșnică, este neînțeleaptă, rea și contrară Bibliei. El este dragoste, dar El este Dumnezeu și acționează liber în dragostea Sa potrivit cu sfințenia Sa. Desigur: Dumnezeu este dragoste, dar Acela care este dragoste, este *Dumnezeu*. Dragostea este o trăsătură de caracter a lui Dumnezeu, dar întrebarea nu este: „*Ce este El?*”, ci: „*Cine este El?*” Dumnezeu este și lumină și „El face ce Îi place”.

Țineți seama cu toată seriozitatea de următoarele: de îndată ce Duhul lui Dumnezeu v-a atins conștiința, știți că ați meritat să fiți excluși pentru totdeauna din prezența lui Dumnezeu. Dumneavoastră simțiți că mânia veșnică a lui Dumnezeu și suferința veșnică sunt soarta dumneavoastră meritată. Atâta timp cât nu simțiți aceasta, nu știți încă ce este păcatul în sensul în care Dumnezeu ne lasă să știm. De aceea vă rog foarte cordial să țineți seama, că în cadrul acestei întrebări importante nu este vorba nici despre ceea ce El poate fi, și nici despre ceea ce El ar putea fi. Dumneavoastră sunteți un păcătos. Deci întrebați-vă conștiința: Ce merită păcatul? Dacă este vorba de întrebarea, ce merită păcatul, atunci trebuie să se întrebe, ce a luat Hristos asupra Sa, atunci când a făcut lucrarea de ispășire: căci El Însuși a purtat păcatele noastre, da, chiar mai mult: El a fost făcut păcat pentru noi.

Dumnezeu vorbește foarte clar despre mânie, furie și răzbunare din cauza păcatului. Căci ce era mânia care se cuvenea păcatului, pe care Hristos a suportat-o, când El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn? Aceasta nu este o întrebare teoretică despre ceva care *ar putea* fi, ci mai degrabă este vorba de ceva care vă mântuiește. Desigur dumneavoastră nu credeți că Hristos, atunci când Și-a adus sufletul ca jertfă pentru păcat, a suportat numai anumite suferințe trecătoare și prin aceasta a îndepărtat pentru totdeauna păcatul din prezența lui Dumnezeu? Credeți cumva, că mânia lui Dumnezeu s-ar fi limitat numai la aceasta? Se încearcă să vă deruteze, prin aceea că se abuzează de acest adevăr prețios pentru afirmația că natura divină a lui Hristos a dat jertfei Sale o valoare nelimitată. Aceasta este așa, pentru aceasta mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Dar „El Însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn”. „Dumnezeu L-a zdrobit, L-a lăsat să sufere.” El era adânc întristat din cauza fărădelegilor noastre. „Pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănile Lui suntem vindecați.” Era ceea ce El a purtat pentru noi numai o anumită sumă de suferință temporală sau era mai degrabă mânia sfântă a lui Dumnezeu, grozăviile de a fi părăsit de Dumnezeu, în timp ce El încă trăia și astfel a devenit jertfa pentru păcatele noastre? Nu am meritat noi această mânie, care ne desparte de Dumnezeu, cu toate că sufletul nostru ar putea cunoaște prezența Sa binecuvântată? Nu este simplu vorba de a fi pedepsit și în final de a înceta să exiști, cu toate că Hristos ca Persoană divină a dat lucrării Sale o valoare nespus de mare. O creatură, care este dotată cu cea mai mare putere, ar fi putut suporta chinurile unei judecăți temporale. Însă mânia și judecata, care au ca urmare suferința veșnică, o putea suporta numai cineva divin (și veșnic) cum este Fiul lui Dumnezeu. Toți aceia care neagă suferința veșnică, se referă uneori la texte din Vechiul Testament, cum ar fi: „Duhul Meu nu Se va lupta întotdeauna cu omul” (Geneza 6.3). „Pentru că nu voi certa pentru totdeauna, nici nu Mă voi mânia mereu, pentru că ar leșina înaintea Mea duhul și sufletele pe care le-am făcut” (Isaia 57.16). În continuare: „Dar omul pus în cinste nu rămâne; el este asemenea fiarelor care pier” (Psalm 49.12). Orice cititor simplu și temător de Dumnezeu poate pe baza locurilor din Scriptură, ca cele numite mai sus, să judece ce valoare are o astfel de dovadă. Evident aici este ori o neatenție deosebit de mare ori o lipsă mare de sinceritate, dacă se afirmă că aceste locuri ar avea vreo legătură cu tema de aici.

1. În ceea ce privește locul din Geneza 6.3, este evident că aici este vorba de răbdarea pe care Dumnezeu a avut-o cu oamenii dinainte de potop, „în timp ce corabia se construia”, „când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu”, așa cum scrie Petru, „aștepta în zilele lui Noe”. Duhurile lor au fost aruncate în închisoare, după ce au fost judecate, ceea ce este o dovadă foarte clară, că ele trăiesc după moartea lor.
2. Cu privire la locul al doilea (Isaia 57.16) se constată că Dumnezeu vorbește foarte clar despre oamenii care trăiesc pe pământ. Dacă El ar certa veșnic – deci dacă El nu ar înceta și nu ar cruța -, omul viu nu ar putea suporta și ar trebui să piară. Obstacolele – se spune acolo – ar trebui înlăturate de pe calea poporului Său. Sfântul, care este sublim, va înviora duhul acelor care sunt smeriți și inima acelor care sunt cu inima zdrobită, și anume de aceea: „... pentru că El nu voia să certe veșnic și să Se mânie mereu.” – „Pentru nelegiuirea lăcomiei lui M-am mâniat și l-am lovit ... I-am văzut căile și-l voi vindeca ..., și așa mai departe”. Dar, de ce toate acestea se pot aplica la

gheenă? Imposibil! Să-mi fie permis, să sfătuiesc pe cititorul simplu, totdeauna să citească în context locul citat, înainte de a accepta o învățătură nouă.

3. În final vreau să mă ocup și cu al treilea loc (Psalm 49): vă rog să citiți întreg psalmul, și veți vedea imediat că este vorba de reputația pământească. „Pentru că El vede că înțelepții mor, nebunul și prostul pier deopotrivă și lasă altora averea lor. Gândul lor lăuntric este că eterne le sunt casele ... ei dau numele lor ținuturilor. Dar omul pus în cinste nu rămâne; ele este asemenea fiarelor care pier.” Ar fi greu să afirmi că cuvintele „omul pus în cinste nu rămâne” ar avea legătură cu gheena. „Sunt puși în Locuința morților ca oile; moartea îi va paște.” – Fără echivoc Cuvântul vrea să ne spună, că toată reputația pământească a omului pălește cu moartea. Reputația lui nu îl urmează. Oricât de întunecată ar fi perspectiva celor care urmează după moarte, aici nu este vorba nici de nimicirea definitivă și nici de restabilirea definitivă.

În final vreau să adaug un cuvânt pentru cititorul care cunoaște cu adevărat limba greacă. Etimologia cunoaște din timpul lui Aristotel și prin el următorul cuvânt grecesc (*aion*), ceea ce înseamnă „existând tot mereu”. Dacă se voia exprimarea duratei vieții unui om, gândul acesta se găsea în cuvântul grecesc amintit și dintotdeauna a fost folosit în sensul acesta. Homer de exemplu l-a folosit foarte frecvent, atunci când el vorbește despre moartea vitejilor lui, dar și în alte cazuri. El este folosit și de Herodot și alți poeți ai antichității, ca să exprime: (*anepneusen aiona*). Într-o epocă mai târzie a istoriei s-a folosit expresia amintită ca să noteze tot parcursul unei perioade și întreg contextul lucrurilor dintr-o anumită perioadă de timp. Dacă se folosea acest cuvânt în afara unui context și în înțelesul pe care l-a avut inițial, sensul era foarte clar „veșnicia”. Într-o frază, pe care a scris-o Philon, înțelesul este foarte clar:

(*en aioni de oute parelythen ouden oute mellei alla mono hyphesteke*). Această frază spune cam așa: *În veșnicie nimic nu este trecut, nimic viitor, ci este numai continuitate.*

În final mai spun (așa cum și alții au remarcat deja), că Dumnezeu, atunci când El a avut intenția să dea o imagine a suferinței veșnice, nu putea să folosească expresii mai tari decât cele folosite de El. Și într-adevăr, nu sunt altele.

Tradus din „Brief Scriptural Evidence on the doctrine of Eternal Punishment, for plain people”
din *Collected Writings of J. N. Darby*, Vol. 7, pag. 1-13